

Fra stille Bunde.

af E. Rukke.

(Fortsat.)

Stenen faldt allerede paa, Sommerdagens Hede var pludselig forfunden, et ejendommeligt Studegas som som et vindstød farende gennem Luften, og da de saa ud over Søen, var det, som et let Daagelst kom rullende hen over den fra Vest. Det var Nordens bløde Luft, der rejste sig Stot under Sommeratens Skygger, ikke broget og farverigt straalende som Søndens, men fuldt saa rigt paa alle Blødderets daarende Smær, og fuldt saa sikkert bærende de onde skrætter i sig. Der kom en Hælelse eller begge, som om de blidst havde forsvundet sig fra Hjemmets stille, venlige Egne og stod paa Grænsen af Landet, hvor trivselomme og smuktule Nander raadede.

„Da paa Stien, langt ude i Njorden, vilte sig for deres spejdnende Bine gennem den tunde Taage en menneftelig Stillelse, der mere og mere fjernede sig fra dem.

„Det er ham!“ udbrød Povl. „Da Bander siger, og Taagen kommer, og han bliver ved at gaa ud!“

Uvilkaarligt greb Else fast om hans Arm, som om hun søgte og trængte til et Støttepunkt, men Povl stod et Øjeblik tavst og overvejende, mens af den lette Ubekymret og borte fra hans Ansigt, og derved virgigt ud:

„Det gaar ikke an at lade ham blive der alene. Han kender ikke de skjule Taager og ved ikke, at et Zeppelin kan storte ham i Njorden og længe ham derude for bestandigt. Jeg vil skaffe mig ud efter ham saa hurtigt, jeg kan, men der er al Sandynlighed for, at før end jeg naar saa langt, at han kan høre mig, skaller Bander over Stien og gør Rodstøvet usikkert, og Taagen er saa tæt, at man hører ved ud eller ind. Derfor maa du, Else, skaffe dig tilbage og se at saa en Baad ud efter os, saa faar de os del i sikket og tilslidt paa en eller anden Maade.“

Else saa op, og hendes Ansigt var bleget, men det havde et Udtryk af Bestemt, som ellers ikke plejede at bære hjemme der, og hendes Bine løste, da hun læste dem.

„Gaa du tilbage, Povl!“ sagde hun. „Du gør det hurtigere end jeg, for jeg er træt og ved næppe, hvordan jeg skal naa det. Det er den skrekkende Maade at bringe ham Herfra paa, og jeg vil hvide mig lidt og vente her paa dig saa længe.“

Povl stod igen et Øjeblik tvivlsraadt, men da hans Blik i det samme faldt paa Elses bløde Træk, lagde han kærligt Haanden paa hendes Skulder og saarede:

„Jeg tror, du har Ret, men nu maa du ikke være forsnat, min egen Søster Else! Om et Kvartier skal jeg være her igen med Hjelpe, og du skal se, det gaar nok godt afslammen. Naar han kun holder sig rolig og ikke prøver paa at arbejde sig gennem Taagen, saa er der jo ingen Fare!“

Uden af hans sidste, trøstende Ord var næppe forfunden, før Povl var borte, og Else saa efter ham med et næsten glad og triumferende Smil. Hendes var jo Stalden for alt dette, hendes skulde ogsaa være, og selv maatte hun bringe Kællene, der skulde bringes — det var af den Tanke, der nu fulgte hende. Hun havde kun lært lidt af Verden at lende i sit ensomme Liv, men der havde været nok dertil til at gide hendes uviske Hjerter Storme til at fatte en stærk og fast Bestemmelse — det havde hun lært af den triste Sø omringning sig! Derfor tænkte hun ikke paa Angit eller Bæ — hun kendte jo hver Væt paa Stien og kunde hun med tilbunde Bine — og det kaldt hende slet hvad hun skulde sige, naar hun var naaet der. Hun havde andre vilde demme derom. Hun havde sinde, kun det rummede hendes Tanke, og hendes sine Hænder og had af sit Hjertes Uvilkaarlighed.

„Hvortider Gude! Vær nu med mig, og lad det ske for mig!“

Da Elses Hæder blev hurtigt og sikkert ud over den sibiriske Sti, hvor den svindende Stillelse endnu dunstet kunde skimtes, og Taagen slog sin Raabe om hende og tog hende fram og isende i Haan. Men gennem det falbende Elser lod Rotternes Videre med ondtabsfuld og ubøggelig Klang.

„De er til Rottterne!“ pek de triumferende. „Har de vi bare den tredje og værdte med!“

„Giv Tid! Giv Tid! Han kommer!“ sagde Rottelonen og hillede sig selvbeholdt om Munden. „Da han skal smage!“

„Det kommer afslammen an paa, hvem der er stærkest, trofast Kærlighed eller Traldmandens Taage!“ sagde Anglene, og det havde de lært af Stolemeiereren. Men det blev kun til et lille Pip og hende denne Gang ikke den rigtige Klage.

Udloft og travlt bogede imidlertid Taagernes Trøtning videre paa sit Sted uden at øve herved den ene eller den anden Tale, og da Kvartieret var omme, som Povl havde lovet, stod det roligt mellem Himmel og Jord med vigende Bagge, der kom, og der gik, med bløende Tag, der steg og der sank. Træerne stod under Rottet som Ramper med røgende Stenluffe og Arme løstede truede i Vejret, hver en lille Buik blev en lunehuld Nise, der smøede sig paa Gulvet i underlige Figurer, og dunfle Stogner steg alle Begene om mellem de beslektede Bagge og svømmede langsomt forbi i stiftende Forner.

Men inde fra Ven løstede sig en Sammen af Stemmer og kom nærmere med voksende Kraft, og det skrang som Røst fra en fjern og fremmed Gavn. Det var Lens Beskyttning, der ilede til Stranden med Povl i Spidsen, iverigt talende og velsende Formordninger og Forflag. Men en Stemme løstede sig ikke med i Røst, og det var just den, der plejede at lode frastigigt og myndigt paa Ven, Proprietærens egen Stemme. Nu fulgte han tavst og stille efter Støren med sin Distru under Armen, thi Røstet om, hvad der var stet, var trængt ind ogsaa i Stolemeierens Væg, og Madam Brus havde givet efter for hans indfaldige Opfordringer til at følge med de purige — han var jo nu ganske rask og behøvede ingen Sugvælsjerke.

Auld af Jver for Povl omkring fra Sted til Sted og søgte efter Else for at saa at vide, hvor hun sidt havde tabt Afgitningen af Sine. Men Else var ikke til at finde, og det var en ny Vengstelse, der gjorde Forvirringen større.

„Saa jævnt Gandel, Povl! Saa jævnt Gandel!“ led Sorens findige Røst nede fra en Baad. „Det kan ikke nytte at gøre for lang en Snaf om det. Baaden er klar, men hvem skal nu styre?“

Det var Røst, der stod omkring ham, som mere

end en Gang havde prøvet Søen, naar den var haardst, og ingen af dem vilde betænke sig et Sekund paa at nove Livet for at redde sin nævte, naar det var i Fare — derpaa havde de før givet Brøver og var beredt til at gøre det igen. Men her skulde der siges med Bind for Djet mellem Reuler og Grunde, kun den skrekkende og dugtige Haand maatte her tage Røret, og derfor blev der et Øjebliks Tavsbed. Men i det samme led en Stemme, der aldrig havde sig uden at vække Tillid og Glæde i deres Hjertes, kom de denne Gang hilste den med Forundring.

„Der er det mig, som maa styre!“ sagde Stolemeiereren og stod pludselig midt imellem dem.

„Men De er jo jeg!“ udbrød Madam Brus forkræffet, „og burde sige i Deres Seng i Stedet for at staa her i den flamme, usunde Taage. Sig dog til ham, Povl, at han paa ingen Maade maa gøre det!“

„Gaaftse vist!“ hvorede den forvirrede unge Kage.

„Jeg har allerede sagt, at vi vil se det an i nogle Dage!“

„Stære Benner!“ led Stolemeierens Svær, venligt, men bestemt. „Jeg løser mig saa rask og stærk som nogen Sunde, og jeg maa have min Bille denne Gang. Det er ikke, fordi jeg tror mig en bedre Styrmænd end jer andre, men jeg har en gammel Ret i denne Sag, og i Aften vil Gud give mig Lykke!“

Der var i hans Stemme en Klang af Røst og Kraft, som mindede de gamle om, hvordan det saa tid i langt forvundne Dage havde lød ved lignende Lejligheder, som fortalte de yngre, at det var ham, der burde være deres Hæder her som ellers saa tid, og som bragte selv Madam Brus' Indvendinger til at forstumme. Men Soren frøng op, holdt Baaden fast mod Troens Bæle, for at han kunde sige ned, og raabte:

„Blads for Stolemeiereren! Naar han sidder ved Røret, vil jeg slette med Hovedet ind i en Sø og være lige alad!“

Soren har Ret! raabte Povl og frøng iverigt ned i Baaden, kistende alle lægevidenskabelige Betænkninger og Vær med det samme. „Hvor Stolemeiereren gaar, der gaar jeg med, og jeg forlanger ingen bedre Styrmænd!“

Der bølgede gennem Taagen en Stimmel af Stillefælder, der trængte sig mod Vandgangsbroen, thi alle var de af samme Mening — hvor Stolemeiereren var, der vilde de alle sammen være med. Men Soren er klarere, at der var Mandskab ned, Stolemeiereren gav dem Ret, og derved blev det. Kun Proprietærens trofede tavst sin Duftrus Haand, ifred røstet gennem Skæren, gik ned i Baaden og satte sig stille ved Stolemeierens Side. Soren vilde gøre en bestreden Indvendning, men blev straks afbrudt.

„Jeg har ogsaa en Ret til at være med her!“ sagde Proprietæren.

Stolemeiereren lagde Haanden fast og sikkert paa Røret, Maarene faldt i Vandet, og Baaden gled ud i det hemmelighedsfulde Rum, hvor Taagen raadede, mens der fort og simpelt led fra Styrmændens Læber: „Guds Naam!“

„Amen!“ hvorede det fra Støren paa Stranden, og den blev haende i spærst og lodløs Stillebed, løtende efter Marskragens Vlosten, alt, som den fjærned sig, og efter de fallende Stemmer, der at og til led ud fra Baaden og naaede svagere og svagere mod Vand som Røst fra hemmelige Egne.

Men langt ude i disse Egne stod Dr. Soane, ensom og kampende, som i et Væntur, hvor de onde Magter havde rejst sig imod ham og maatte besejres, før Skibet og Vælle kunde brede sig omkring ham. Død og blinseende var han styrket borte fra Gildet gennem Støven og ud over den naabne Mark uden at tænke paa eller bryde sig om, hvordan han gik. Han satte sin, at hans Trøst og Haab var bristet som en Bølge, at alt og alle havde vendt sig imod ham, og at han stod ene og magtesløs paa en fjern og fremmed L. Da dog bruste Blødet gennem hans Maerer, og han løste en ubemærkelig Træng til at udrette et eller andet, til at prøve en sidste, fortvivlet Kamp, før han kunde slippe sit tabte Haab.

Da rundt Elses Hørs han i Taalen. Han havde jo sagt det, som om hans Lykke var fængslet dertil, og i sine stille Tanker havde han været det sammen dermed, saa det ikke længere kunde stilles derfra. Var det end for sigligt, han maatte dog sige det endnu en Gang, han kunde ikke hvile, før det var fundet. Som lært af en lønlig Maat naaede han Stranden og ifred med ilende Rødder ad Stien ud i Njorden.

Da det var atter som at bandre ud i et fortrillet Land, hvor Stormen maatte slagtes og Hjertets Vølger lægger sig midt i den store, stille Sø. Den spale Luftning kom venligt og aandede Kælling paa hans hede kind, og Søen gik rislende om hans Hæder og talte saa underligt blidt og beroligende for ham, at hans Sind blev mildt bevæget. Fremad hvostede han uden at standse eller se sig tilbage en eneste Gang. Han mærkede ikke, at Søen steg op om hans Hæder, og Luften blegnede omkring ham, før han med eet stød paa det hvide Bunk af Stien, just paa det Sted, hvor han før saa Tage siden første Gang havde betraadt den. Han tænkte paa, hvor hans Sind den Gang havde været klart som Søen selv og let som den smlidende Luft, og han saa sig bedrøvet omkring ved Tansen derpaa. Men da havde Søen tabt sin Glans, og Luften hang tuf og bløtraa omkring ham. Den var forfunden og ikke et Bunk af det faste Land at sige. Det var, som Stien selv imlede borte i Søen, mens han stirrede hen ad den, og Grundten, han stod paa, begyndte at glide under hans Hæder, mens Taagen bestandigt røttede og røttede væde sit Hat om ham.

Uvilkaarlig gjorde han et Forsøg paa at vende om, men ved det første Skridt gled Joden ud, og kun med Møse vandt han Rodstøvet tilbage paa den glatte Sti, som Bander allerede spillede hen over. Da forlod han, at han var fangen — Taagens bløde Hæde loffet ham i sit Stot og sluttede ham i sit Naatung, saa det isænde gennem hans Hjerte derved. Ungerøenden i Taagnet, der havde forvildet sig i disse samme Tale og var forfunden dertil, rødt ham i Taaler, og det var for ham, som hans Stilleførelse gjorde sig i Taagen omkring ham og stod vinkeled og løfende derved. Var det da Enden paa alle hans højtlyvende Haab, naar han havde sidet stille i sin Moders Stue, stod her det gamle Naal, han havde drømt om i sit Hjertes Lørdom? De drog ham forbi som Stogger i Taagen, alle disse Drømme, men underligt nok var det, som ogsaa de nu havde tabt deres Glans. Han saa dem gennemvævede af Forlovelighed og maalkig Higen efter Ros og Bifald, og han hentes pludselig, at han stod fattig og udmygt imellem dem som aldrig før. Han tænkte paa Povl og paa hans aabne, venlige Bæfen, der midt i sin sejende Vilighed var

saa naturligt indtagende, at han nu saa godt kunde begribe, at alle maatte vende sig med et Smil imod ham og jynes om ham. Svært et Spor af Nag og Misundelse forsvandt af hans Hjerte, idet han tænkte faaledes, og han anstede, at han nu kunde række ham sin Haand og se ham forlovene ind i hans venlige Ansigt og sige ham, det alt. Han tænkte paa den ærlige Proprietær, der midt i sin varmblodige Ghidighed var saa fuld af ægte Godmodighed og Velsikke, paa Soren med sin trofaste, lunehulde Sefted, paa den gamle Stolemeier med sit milde, ydmyge Bæfen og sin venlige Deltagelse for alt og alle, og han syntes, at han selv stod ydmygt lige overfor dem alle, som han i sin ungdommelige Forfangelighed havde overset. Og Elses Vilde steg op for ham saa blø og efligt i sin friske, uviske Stillebed at hans Hjerte blev varmt og bedrøvet derved, og han forstod med Undseelse, hvor lidt han var hende værd, og hvor lille Grund han havde til at frøve hende som sin. En Hælelse af Modløshed og Træthed greb ham, og idet han stirrede ud imod den store, hemmelighedsfulde Graa, der lante at aabne sig rundt om hans Hæder, kunde han ikke lade være at tænke paa, hvor det kunde være trøgt og fredeligt at gemme hvoer en hignende Røngel, hvoer en brandende Begæring, hvois Genstand han dog aldrig skulde saa Kræfter til at naa, for at lægge sig fra født og roligt til Svile i dens dybe, stille Haan. Men det næste Øjeblik som Tanken om hans Moder, hvois Haad han var, og hvois Glæde han skulde blive, midt og forlovene til ham. Da han syntes, han kunde førnemme, hvor hun nu lagde Haanden paa hans Hoved og talte kærligt trøstende til ham om, at der havde dog været Sandhed og Oprigtighed i det, han havde drømt om og længtes efter, og hvad der var blevet værdt dertil, vilde Gud nok føre frem til Sejer, naar al Forfangelighed og Daarlighed var været borte derfra. Hans Sind blev blødt og barnligt bevæget, hans Bine joldtes med Taarer, og han bøjede sit Hoved og foldede sine Hænder til en inderlig Bøn, som han saa tidt havde bedt den ved hendes Kæde, saa langt han kunde huffe tilbage.

Men Ordene haandede paa hans Læber, thi et Vølgestrag, stærkere og høiere end noget af de tidligere, gik skummende hen over hans Hæder og stansede sit faldt Stum helt op i hans Ansigt. Og i samme Øjeblik, som det og tilbage, tindrede det paa Stien foran ham, som om en lille Stjerne havde tændt sig der og blinseende ham smlidende i Haade. Høist bøjede han sig ned, og en jublende Glæde gik igennem hans Hjerte, for det var Elses Hørs — Selgen havde skullet Gruiser borte, der skulde det, og lagt det for hans Hæder. Det var Trøstmødet, han havde søgt, og i samme Øjeblik, han holdt det i sin Haand som det ham for, som Trøtdommens Maat var vejet fra ham. Hans Hjerte slog let og frit, hans Sind løstede sig tillidsfuldt og tafsnemmeligt mod Gud, og idet han atter hævdede sit Hoved, var det, som det terrøttede Rum sig En rundt omkring ham. En Klang som af fjærne Stemmer kom slagrende over Søen og lante at falde paa ham, og fra Stien foran ham kom en Våd som af Trin, der nærmede sig. Mandeslys og forloveningsfuld stirrede han ud i Nummer, og det lante ham, at en Sthage steg op igennem Taagen, forsvandt og som igen, men om det var Drøm eller Virkelighed, kunde han ikke fortaale. Da dukkede pludselig en Stillelse op foran ham, som om et Elser blev taget fra den, og Modet til Maat igennem hans Maerer, og hans Hjerte bankede, idet han kendte den igen, thi det var Else selv, der stod for ham og i uvilkaarlig Bevægelse udbrød:

„O Gud se Lov, at jeg fandt Dem!“

Han prøvede paa at svare, men hans Stemme dirrede, saa Ordene forvirredes og blev borte paa hans Læber. Tavst raftte han hende det gentundne Hørs, og deres Hænder mødtes, idet hun glad greb efter det — men hvad var det? Ler og iflutende gik Taagen ned omkring dem, saa deres Stemmer døde hen som en Høffen deri. Da hvoed de saa talte med hinanden, det blivde dens Elser ved at hvile over, indtil et Hjerte, som fortaale det, vil løste det.

Men desto iverigere hentes Søens Stemmer at blive. Skaldende Naab led ind derfra, indeliger og hødeligere frændende Stær, indtil Baaden vaggede sig mod Stiens stejle Skrant, og dunfle Stillefælder hvede sig utviveligt over den. Da først den luffelige Dr. Soane rigtig havde taat Tid til at komme paa det rene med, hvad det var, stod Soren med et Røst skridt ved hans Side, lagde sin Haand paa hans Skulder og raabte triumferende tilbage:

„Der er han, Sushond! Nu har vi ham!“

Thi Soren kunde ikke betragte den unge Gæstliges Vølger anderledes end som en Slags Defektion og et litigt Forsøg paa at uddrage sig det lovlige Kraav, som den nu en Gang havde taat paa ham. Han tog ham derfor uden videre til fange og bragte ham i en Daandendend over i Baaden, hvor Povl midtog ham med indelig Jubel, og Proprietærens og Stolemeierens tavst og hjerteligt røttede hans Haand. Alledredte stod Soren i Begreb med saa hurtigt som muligt at følge efter, da han i det samme hørte sit Naam blive nævnt bagved sig og høitig vendte sig omkring.

„Hvad er det? Er der flere, der vil besejtere? Og det er vor egen Komru!“ udbrød han overrasket, men tilfjæde derpaa, sjeftikkelig beherskende sin Forbavelse:

„Ne, saa er det bedst, at vi faar hende med da!“

Da uden at røbe ulykkelig Spor af Forundring bemærkede han sig ogsaa Else som sit lovlige Bytte og brakte huffelig haade hende og sig selv i god Behold i Baaden, hvor hendes Ankomst væste en nok saa høfret Overraskelse. Først i dette Øjeblik begyndte Komru Else rigtig at fortaale, at hun havde faaet sig ind i et Væntur, som det kunde være ynkigt nok klar og tydeligt at gøre Nede for, og tavst og svømmede bøjede hun sit Hoved. Men Taagen trak efter Elser sammen om hendes Umbeftelse og huffte medlidende de svømmede Kinder og nedslagne Bine, og Soren kom hende til Undfarining med den Bemærkning, at hvis de nu havde faaet dem alle sammen, saa vilde det være mageløst at holde Forhæret, naar de var kommet tilbage. Det fornuftige i denne Anffneft var saa indlysende, at alle ubestefte Sørgemaal i samme Øjeblik forstummede, og Maarene lænkede sig i Vandet som paa et Kommandoord.

Da atter gled Baaden gennem det vildfommeMærke mellem Reuler og Grunde, mens Stolemeierens Haand hvilede roligt og sikkert paa Røret, og Sorens Bine, midt under hans Arbejde, stadig stødte aarvaagent til sin Side, hvor den unge Gæstlig sad, som om han nede en ubestemt Mistanke om, at han endnu bestandig svømmede paa et smutte fra dem, hvois han skulde se sit Smil dertil. Men Hr. Soane sad ved Elses Side

og var saa langt fra at nære faadame flette Høftiger, at han syntes, han kunde fejle faaledes til Verdens Ende uden Sorg og Savn. Det var saa faa font uelstignet, mens Baaden stred frem ad sine dunfle Bøje som mod en ufjændt Strand, at sidde i den dybe Taasbed og vide, at Sønnen, han søgte, var allerede funden, og Fartien gif mod Lys og Lykke, hvoorden den saa gif. Lange sod han faadan, og stærkere og stærkere fulstes hans Hjerte og fste Træng til at give sin Taknemmelighed Luft. Men underligt nok var det den gamle Salmæ, som aleredede en Gang før havde taget Magten fra ham i Ravellet, der nu atter med egenfindig Gaardnafted betrængte sig paa hans Ørindring og dukkede op deri den ene Gang efter den anden, indtil han ikke længere kunde holde den tilbage. Ord og Melodi kom som af sig selv og laadt Vej til hans Læber, Soren var ikke fæen til at flemme i med af sine Lungers fulde Kraft, Stolemeiereren fulgte efter med sin røstende Stemme, og til sidst flang det i høitidsfuldt Røst fra dem alle ud over Søen:

„Mit Hjerte, hvi grammer du dig, Bedrøvet dig saa sørgelig For Verdens timelige Ned? Din Trøst fat til din Serre og Gud, Som flæbe alting med sit Bud!“

Taagen syntes at saa Liv ved de høitidsfulde Tøners Maat, og det hvædede, hifsende og velslende, inde fra Ten, først fjernt og høigt, siden fræligere og fræligere, mens Baadens Væftning sad stille luttende, som om de troede at kunne skærne Ordene selv:

Han vil og kan dig ej forlade, Han ved din Træng, din Nød og Glæde, Hans er Himmel og Jord! Min Røst og min Serre løb, Som faar mig bi i al min Nød!“

Auld af Jver faldt Soren ind igen, de andre fulgte med, og faaledes blev det ved, velslende mellem Baaden og Stranden, indtil alle Salmens Børs var huggene, og alle dens Toner gaaede som ledende og storende Bud imellem dem.

„Kan Studentten saa se, at v o r e Salmer endda er de bedste?“ spurte Soren i en Tone, der indeligt nok opfordrede til niu at sige ham imod, om han kunde.

Studentten blev imidlertid fortaale for den Ydmygelse rent ud at maatte besejnde sit Røderlag, thi i samme Øjeblik begyndte dunfle Stillefælder at bulge frem foran dem, et Jubelbræs hille dem fra Lens Fred, og Taagernes Maat var brudt, og Rottterne traf sig skuffede tilbage til deres Kuller.

V.

Naar Taagen løfter sig.

Sommernatten hvilede over de stille Bunde, og Vølgerne steg søgte og fra den dybe Grund og hvoifede med hværandre om de skuffe Ting, der røtte sig derude, glemte, men ikke glemte. Men Taagen hang endnu behendig haardnaftet over dem. Den ved sin Romme for Romme Bladen og gav ikke tabt, før Morgenfjelen brød sejrende frem.

Taget var huffelig ført til Ende, men dog var der Uro og Sorg paa Ten fra den mindste til den største, thi Stolemeiereren saa igen i sit Hus, lig en træt Vølge, der et Øjeblik har brudt sig frøstigt og brusende over et Skær for i det næste at synke trættere og matere hen. Den Krait, der havde holdt ham oppe saa længe han sad i den yngende Baad med Saanden paa Røret, syntes at være opbrugt i samme Øjeblik, som han atter satte Joden paa det stejle Land. Han var næppe kommen op af Baaden, før Venene vækkede under ham, og han vilde være styret tilbage igen, hvois Soren ikke havde grebet ham i sine Arme. Med tavst og bestemt Deltagelse havde de baaret ham hien, thi op til Gaarden, som Proprietærens havde foreslaet, havde han paa ingen Maade villet lade sig bringe. Og nu saa han paa Sengen i sin lille Stue, med Tinene lukkede, med det samme Praav af Slaphed som om Formiddagen endnu stærkere brodt ud over sit Ansigt, og med et høgt og langsomt Aandedraet.

Uden for Huset stod dunfle Stillefælder ventende i Taagen, og indenfor havde Madam Brus sat sig stille ved hans Side, Proprietærens stred med spændte og urolige Miner frem og tilbage, saa langt det naaede Rum vilde tillade, og Povl stod i en Krag med lidt forkynt Ansigt, mens Soren havde tillet sig for Uden af Sengen og betragtede den fugt med dyb og uafvendt Opmærksomhed. Else var straks, fulgt af Dr. Soane, ileet op paa Gaarden for om muligt at udfinde et eller andet indrende og lindrende Middel og bringe det med sig tilbage.

„Hovedet i Bejret, fare, gamle, trofaste Ven!“ brøft Proprietæren omfunder ud, ikke i Stånd til længere at beherske sin Spænding. „Hovedet i Bejret, og vær endelig ved frist Rod! Jeg kan ikke holde ud at se Dem sige faaledes!“

Stolemeiereren aabnede Tinene, saa venligt hen til ham og forsøgte at løfte sit Hoved op fra Ruden, men det sank tungt tilbage igen, et høgt Smil ledt hen over hans Ansigt, og Tinene lukkede sig paan. Med spændt Opmærksomhed havde Soren fulgt Forøget, men da han saa det mislykkede Resultat, da var det, som der gif en Væven hen over hans taite, rolige Træk. Han vendte sig høit og om og gif ud paa Taalpøfserne.

„Det er skidt med ham!“ led hans mistroftige Svær paa alle de ivrige Spørgsmaal, der med halv dampet Røst mædte ham udenfor. „Saa kan ikke lette hovedet, og det er med et Mennefte som med et Væst, naar det ikke kan lette hovedet, saa ved en Knap, hvad en skal sige om det!“

En modfalden Tavsbed fulgte en kort Stund paa denne Meddelelse, men en trøstligere Stemme afbrød den snart og sagde tillidsfuldt

„Ja, men de har jo Sushonds Povl derinde, og han skal nok gøre det ud!“

„Ja, for Si!“ hvorede Soren betankfont. „Der er nogen, som er Doktere, og der er nogen, som skal være Doktere, og det er en Korffel. Da Povl er en villette Skal til at snakke om det, det maa jeg ikke sige ham andet paa, men om han kan gøre det, se det skulde vi jo først have at vide!“

(Fortsat)